

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. H.,** zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkum rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2012, čj. X, o invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č. j. 42 Ad 42/2012 - 39,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č. j. 42 Ad 42/2012 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2012, čj. X (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2012, čj. X, o námitkách proti jejímu rozhodnutí ze dne 11. 8. 2011, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „ZDP“).

Z posudku lékaře ČSSZ, ze dne 22. 2. 2012, pro potřeby námitkového řízení vyplynulo, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky nebyly pro účely posudkového závěru lékaře PSSZ zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kriterií stanovených v právních předpisech, protože nebyly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků. Podle tohoto posudku lékaře ČSSZ, vypracovaného po doplnění doložených nálezů, je žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 ZDP, přičemž jde o invaliditu I. stupně. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení (po úrazu - říznutí o skleněnou dveřní výplň, kdy došlo k hluboké řezné ráně na pravém

předloktí) uvedené v kapitole VI (postižení nervové soustavy), položce 9b (postižení periferních nervů, polyradikuloneuritidy, neuropatie – středně těžké funkční postižení) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě, s poklesem pracovní schopnosti žalobce o 40 %. Lékař ČSSZ určil datum vzniku invalidity dnem 25. 5. 2011, tj. dnem provedení EMG vyšetření potvrzujícího ochrnutí nervu, které je příčinou vzniku invalidity. Žalovaná dále posuzovala u žalobce splnění potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod, která u něj, jako pojištěnce staršího 38 let činí podle § 40 odst. 2 věty druhé ZDP nejméně 10 let v období posledních 20 let před vznikem invalidity. Dospěla k závěru, že žalobce tuto podmínku nesplňuje, neboť v rozhodném období od 25. 5. 1991 do 24. 5. 2011 získal pouze 9 let a 188 dnů pojištění. Za tohoto stavu věci žalovaná námitky zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila, kdy rozhodla, že výrok napadeného rozhodnutí se nemění, jelikož účastník řízení nadále nesplňuje podmínky stanovené § 38 ZDP pro vznik nároku na invalidní důchod. Mění se však důvod nepřiznání invalidního důchodu, jelikož se účastník řízení stal invalidním, ale nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod.

V žalobě žalobce zejména uvedl, že neurochirurgická operace u něj byla provedena pozdě, a vznik invalidity měl být stanoven podstatně dříve, než 25. 5. 2011. Obdobné vyšetření EMG měl žalobce již z 18. 10. 2010. Totéž bylo potvrzeno vyšetřením ze dne 8. 11. 2010. Žalobce byl v té době ve výkonu trestu a podle jeho názoru zřejmě nebyly posudkovému lékaři poskytnuty všechny potřebné údaje zdravotnické dokumentace, která se nacházela u ošetřujícího lékaře věznice Plzeň – Bory. Uvedený nález z vyšetření EMG ze dne 18. 10. 2010 je v originále součástí této zdravotnické dokumentace a kopií žalobce nedisponuje. Žalobce dále namítl, že posouzení jeho zdravotního stavu lékařem ČSSZ pro potřeby námitkového řízení proběhlo bez jeho přítomnosti, a nebylo mu tedy známo, co vše k tomuto úkonu bude posudkový lékař potřebovat. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo žalovanému uloženo přiznat žalobci jako den vzniku invalidity den 8. 11. 2010, kdy bylo upozorněno, že stav vyžaduje okamžité řešení, zatímco pozdější řešení již nezaručí jistotu restituce funkce. Při jednání krajského soudu zástupkyně žalobce ke vzniku invalidity zdůraznila, že dřívější stanovení vzniku invalidity by také mělo vliv rozhodnou dobu pojištění, a to tak, že se posune dozadu.

Krajský soud si v průběhu řízení o žalobě nechal vypracovat posudek Posudkové komise MPSV - pracoviště v Praze, který byl vypracován po jednání konaném dne 21. 6. 2012. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti byla hodnocena dle kap. VI., pol. 9 b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a činila 35 %. Vznik invalidity PK MPSV stanovila v souladu s posudkem lékaře ČSSZ z námitkového řízení dnem 25. 5. 2011, kdy byla potvrzena EMG vyšetřením přetrvávající těžká enervace loketního nervu. Toto krajský soud akceptoval.

Krajský soud dále posuzoval splnění potřebné doby pojištění ze strany žalobce, přičemž vyšel z toho, že pojištěnce staršího 28 let je třeba minimálně 5 let pojištění v posledních 10 letech před vznikem invalidity, tj. za období od 25. 5. 2001 do 24. 5. 2011, kdy však žalobce podle dokladů založených ve správním spisu získal pouze 2 roky a 178 dnů pojištění. Alternativním posouzením doby pojištění u žalobce jako pojištěnce staršího 38 let se krajský soud nezabýval.

Za této situace, kdy žalobce sice dosáhl potřebných 35 % ztráty schopnosti soustavné výdělečné činnosti pro invaliditu I. stupně, avšak nesplnil druhou zákonem požadovanou podmínku pro přiznání invalidního důchodu, tj. dobu pojištění, krajský soud žalobě nepřisvědčil a zamítl ji jako nedůvodnou.

V kasační stížnosti, a dále v příloze k ní a v jejích doplněních, stěžovatel brojí proti napadenému rozsudku z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) stěžovatel spatřuje v tom, že rozhodnutí správního orgánu a později i soudu podle něj vychází z nepravdivých lékařských zpráv a posudků, za něž označuje lékařské zprávy MUDr. B. ze 3. 5. 2011, a dále zejména lékařskou zprávu MUDr. N., ze dne 5. 5. 2011, stejně jako vychází z neúplných podkladů, neboť některé lékařské zprávy proto, že nebyl přítomen ani posudkovým hodnocením, ani jednání u krajského soudu, nemohl příp. uplatnit. Z obsahu lékařských zpráv podle názoru stěžovatele plyne, že u něj invalidita vznikla v mnohem dřívější době, než mu byla správním orgánem stanovena ve výši 35 %, neboť jeho nepříznivý zdravotní stav byl způsoben tím, že u něj nebyla včas provedena operace, a následkem toho u něj nastalo trvalé poškození horní končetiny s následným poklesem pracovní schopnosti již 8. 11. 2010. V této souvislosti stěžovatel odkázal na zdravotní dokumentaci, kterou přiložil ke kasační stížnosti a zároveň i na odůvodnění ve svém podání ze dne 14. 10. 2012, které je taktéž přílohou kasační stížnosti. Stěžovatel má za to, že jeho špatný zdravotní stav má původ v neprovedení operace v nejbližším možném termínu, jejíž bezprostřední potřeba byla indikována 8. 11. 2010, a od té doby se jeho zdravotní stav nezlepšil. Byl v té době ve věznici, koordinaci lékařských postupů mezi vězeňskou službou a příslušnou nemocnicí nemohl výrazně ovlivnit, a chirurgický zákrok byl bez jeho zavinění několikrát odkládán, zejména i z důvodu jeho účasti na hlavním líčení.

K době pojištění stěžovatel uvádí, že za pomoci Ministerstva průmyslu a obchodu, VZP a Pražské správy sociálního zabezpečení se mu podařilo sestavit rekonstrukci ELDP a dohledat své dva předchozí zaměstnavatele, doba pojištění se tak posunula na 9 let a 268 dnů. Stěžovateli tak schází pouze 97 dnů a dále se snaží dohledat své další dřívější zaměstnavatele od roku 1991. Má proto za to, že splňuje i podmínku doby potřebného pojištění.

Pokud jde o důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ten podle názoru stěžovatele spočívá v tom, že nebyl účasten ústního jednání u Krajského soudu v Praze dne 8. 8. 2012, neboť nebyl na jednání vězeňskou službou eskortován a tak nemohl být ve věci jako účastník řízení slyšen a uvádět všechna tvrzení na podporu svého oprávněného nároku. K tomu v doplnění kasační stížnosti stěžovatel dodal, že soud od počátku věděl, že je umístěn ve výkonu trestu, kdy k jeho účasti u jednání je třeba věznici třeba zadat příkaz k předvedení, což soud neudělal, ale ani nerespektoval jeho základní práva. Dodal, že toto lze ověřit v jeho osobní složce, vedené ve vazební věznici Ruzyně.

Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti stručné vyjádření, v němž toliko uvedla, že nemá žádné výhrady k provedenému rozsudku krajského soudu, a proto nevyužívá možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit podrobněji.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že kasační stížnost podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, jak v rozsahu a mezích uplatněných kasačních důvodů, tak i v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná.**

Nejvyšší správní soud v prvé řadě považuje za vhodné shrnout význam uplatněných kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu vady uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) potom Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o situaci, v níž došlo k nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě k jiné vadě řízení před soudem, pokud taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Touto vadou se Nejvyšší správní soud musí zabývat i jen z úřední povinnosti, pokud shledá, že jsou z tohoto důvodu splněny podmínky pro zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení k dalšímu řízení krajskému soudu.

Nejvyšší správní soud rekapituluje, že stěžovatel spatřuje pochybení jednak v tom, že rozhodnutí správního orgánu a později i soudu podle něj vychází z nepravdivých lékařských zpráv a posudků, za něž označuje lékařské zprávy MUDr. B. ze 3. 5. 2011, a dále zejména lékařskou zprávu MUDr. N., ze dne 5. 5. 2011, stejně jako podle něj daná rozhodnutí vychází z neúplných podkladů, neboť některé lékařské zprávy proto, že nebyl přítomen ani posudkovým hodnocením, ani jednání u krajského soudu, nemohl příp. uplatnit. Současně namítá, že postupem soudu mu nebylo umožněno účastnit se jednání před krajským soudem a tím bylo porušeno jeho základní právo. Obě tyto námitky, resp. skupiny námitek, stěžovatel vztahuje k určení data vzniku invalidity, a cítí se být zkrácen proto, že nebyl přítomen posudkovým hodnocením, a nemohl tak příp. uplatnit doplnění podkladů, když předem nevěděl, z čeho bude posouzení vycházet, stejně jako pro nepřítomnost při jednání krajského soudu nemohl náležitě uplatňovat svoje práva. Význam správného určení vzniku data invalidity přitom stěžovatel již v řízení před krajským soudem spojoval se skutečností, že dřívější datum vzniku invalidity by také mělo vliv na rozhodnou dobu pojištění, a to tak, že by ji posunulo dozadu.

Pokud jde o namítanou nepravdivost či neúplnost lékařských zpráv a posudků, Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že neúplnost lékařských zpráv při posudkovém hodnocení pro potřeby námitkového řízení, včetně toho, že tomuto posudkovému hodnocení nebyl stěžovatel přítomen, stěžovatel namítal již v žalobě, a tuto

námitku opakovanou v kasační stížnosti včetně jejího doplnění Nejvyšší správní soud podřadil § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Naproti tomu nepravdivost lékařských zpráv, zejména lékařské zprávy MUDr. N., ze dne 5. 5. 2011, k čemuž na č.l. 30 spisu Nejvyššího správního soudu v předmětné věci stěžovatel doložil sdělení, resp. potvrzení Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Praha -Pankrác, ze dne 11. 12. 2012, že v nemocničním informačním systému Medikus, který slouží k zápisu všech zdravotních záznamů, není žádný záznam o provedeném vyšetření stěžovatele ze dne 5. 5. 2011, stěžovatel namítal poprvé až v kasační stížnosti, přičemž tuto námitku Nejvyšší správní soud podřadil § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy právnímu režimu, kdy k takové námitce soud musí přihlédnout z úřední povinnosti. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že na obsahovou nesprávnost lékařské zprávy MUDr. N., ze dne 5. 5. 2011, poukázal již i posudek lékaře ČSSZ, zpracovaný pro potřeby námitkového řízení u žalovaného, a tento posudek je také součástí podkladů, které měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici.

K tomu považuje Nejvyšší správní soud za nutné uvést, že ve své ustálené judikatuře (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012 - 19, či rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2013, č. j. 3 Ads 105/2012 - 28) sice připomíná, že žádné ustanovení zákona povinnou přítomnost posuzovaného při jednání posudkových orgánů nepředepisuje, a že jejich úkolem je pouze hodnotit zdravotní stav žadatelů podle kriterií stanovených právními předpisy, nikoliv provádět primární klinická zjištění. To je úkolem ošetřujícího lékaře stěžovatele a lékařů odborných, u nichž se léčí, kteří se pak podílejí na kompletizaci zdravotní dokumentace. Současně však Nejvyšší správní soud v dané judikatuře uvádí, že přítomnost stěžovatele na jednání posudkových orgánů by byla nezbytná v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná, některé nálezy nejednoznačné či dokonce rozporné, případně pokud by bylo třeba došetřit některé skutečnosti v rámci vyšetření za hospitalizace a komise k tomu od něj potřebovala podrobnější informace. Takováto situace, jak vyplývá z obsahu spisu v dané věci nastala, a to již při posudkovém hodnocení lékařem ČSSZ pro potřeby námitkového řízení, k němuž byly podklady doplňovány, lékař v nich zjistil rozpor a poukázal na něj, a stejně tak se musel daný rozpor jevit i PK MPSV, která vypracovávala posudek vyžádaný krajským soudem. Vzhledem k tomu, že za daného stavu věci, nebyl žádnému z těchto lékařských posouzení stěžovatel přítomen, měl krajský soud přinejmenším posoudit a vyhodnotit, proč příp. tento nedostatek nepovažuje za vadu řízení, pro kterou by měl rozhodnutí žalované zrušit, resp. proč pro potřeby svého řízení nepožádal o další posouzení zdravotního stavu stěžovatele PK MPSV za jeho osobní přítomnosti. Za situace, kdy tak krajský soud neučinil, shledává Nejvyšší správní soud i sám napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Mimo to předmětem bližšího zájmu krajského soudu měla být i samotným stěžovatelem již v žalobě namítaná otázka správného určení vzniku invalidity. K tomu se opět opakovaně již v dřívějších rozhodnutích Nejvyšší správní soud taktéž vyjadřoval. Tak např. ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 8/2013 - 29, odkazuje na svůj rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, kde k uvedené problematice poznamenal: *„za vadu řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy za důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba považovat určení dne vzniku invalidity u stěžovatele trpícího hebefrenní schizofrenií dnem, kdy byla tato nemoc u stěžovatele*

diagnostikována, ačkoliv vzhledem k plíživému charakteru tohoto onemocnění není možné vyloučit, že stěžovatelův nepříznivý zdravotní stav vznikl již před datem diagnostikování choroby lékařským vyšetřením; to platí tím spíše za situace, kdy stěžovatel udával zdravotní obtíže odpovídající uvedenému onemocnění již..... před jeho diagnostikováním". Krajský soud se však přes výslovnou námitku stěžovatele v tomto směru omezil toliko na stručné konstatování, převzetím formulace k určení data vzniku invalidity z obsahu posudku PK MPSV, který si vyžádal pro svoje řízení, jako potvrzujícího ještě stručnější konstatování k dané otázce z rozhodnutí žalované. I tuto vadu měl krajský soud přinejmenším náležitě vyhodnotit a alespoň odůvodnit, proč z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nezrušil. Krajský soud však naopak sám postupoval stejně chybným způsobem, když se bez bližší argumentace spokojil s připomenutým konstatováním PK MPSV, které bez dalšího převzal. I toto podle Nejvyššího správního soudu naplňuje znak nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že postupem soudu mu nebylo umožněno účastnit se jednání před krajským soudem a tím bylo porušeno jeho základní právo, i s tou se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

Podle čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.*

Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.*

V podání ze dne 17. 7. 2012, které došlo Krajskému soudu v Praze dne 20. 7. 2012, stěžovatel projevil svoji jednoznačnou vůli zúčastnit se soudního jednání nařízeného na den 8. 8. 2012, a sdělil soudu, že se nachází ve výkonu trestu ve věznici Ruzyně. Současně poukázal na to, že k zajištění jeho účasti u soudu je třeba vyrozumět věznici. Krajský soud jak vyplývá z obsahu jeho spisu na č.l. 29a tak sice učinil, nicméně, stěžovatel k jednání soudu eskortován nebyl a soud bez dalšího provedl jednání bez jeho přítomnosti.

Jakkoliv je zřejmé, že důvod nepředvedení stěžovatele z místa výkonu trestu k jednání soudu stojí mimo disponibilní možnosti krajského soudu, výsledkem byla skutečnost, že jednání proběhlo bez stěžovatelovy přítomnosti, a vzhledem k tomu, že stěžovatel předem projevil výslovnou vůli se jednání zúčastnit, a bez jeho eskortování to nebylo možné, byl v konečném důsledku proběhnuvším jednáním krajského soudu zkrácen na svém shora připomenutém základním právu. Soud měl nedostavení se, resp. neeskortování, stěžovatele nejprve vyhodnotit, a příp. rozhodnout o odročení jednání.

Stěžovatel také vznesl námitku k době pojištění, v níž uvedl, že se mu podařilo sestavit rekonstrukci ELDP a dohledat své dva předchozí zaměstnavatele, doba pojištění se tak posunula na 9 let a 268 dnů, schází mu tedy pouze 97 dnů, dále se snaží dohledat další své dřívější zaměstnavatele od roku 1991, a má proto za to, že splňuje i podmínku doby potřebného pojištění. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že u stěžovatele jako pojištěnce

staršího 38 let doba pojištění, podle § 40 odst. 2 věty druhé ZDP, alternativně činní nejméně 10 let v období posledních 20 let před vznikem invalidity, a tato doba je nepodkročitelná. Tzn., že této kasační námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud přisvědčit nemohl.

Nejvyšší správní soud, i za situace, kdy stěžovatel nesplňuje předepisovanou minimální dobu pojištění jako jednu ze dvou základních podmínek vzniku nároku na invalidní důchod (invalidita a potřebná doba pojištění) shledal, že kasační stížnost je důvodná, a proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí věci.

Stěžovatel sám potvrzuje, že mu zatím do potřebné minimální doby pojištění chybí doložit 97 dnů a dále se snaží dohledat své dřívější zaměstnavatele, přičemž z pohledu Nejvyššího správního soudu se jeví podstatné, že příp. stanovení dřívějšího vzniku invalidity v dalším řízení může vést k posunu začátku doby pojištění dozadu, a tím i k jinému výchozímu stavu pro splnění či nesplnění doby pojištění jako zatím absentující druhé podmínky

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud by měl v dalším řízení jednat za přítomnosti stěžovatele (již je propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, takže dostavení se k jednání bude výlučně na jeho vůli), a dále by si krajský soud měl vyžádat nový posudek PK MPSV se zvláštním zaměřením či důrazem na posouzení data vzniku invalidity po vyhodnocení všech relevantních lékařských nálezů a zpráv o lékařských vyšetření z doby před datem 25. 5. 2011, a to posouzením také za přítomnosti stěžovatele.

V tomto dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rovněž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu